

Nikomu to, prosím vás, neříkejte! Víte jak to totiž je, ledva o tom psovi řeknete, že byl hodnej, tak ani ne do 24 hodin se to rapidně změní ☐ . Takže já nic neříkám. Takže se nedozvíte to, že ve středu, po tom ukrutným mejdanu jsem vstávala velepozdě. Tak velepozdě a v tak ne úplně dobrý kondici, že jsem zavrhlá oddělený venčení. A rovnou jsem zavrhlá i to, vláčet se s tou kozou, co má tolik fleků, na vodítku. Na kterým teď zase chodí furt, protože za á) košík nekošík, pořádala šílený bufetoakce při kterých si ten koš dokázala z nosu doslova servat a protože za bé) jak si ho servala naposled, servala si ho i s tím nosem a zanesla si do kůže bordel a byla v léčení. Takže koš pryč a tenhle navíc už navždy a šupity dupity na tu šňůru.

Na šňůru a cvičit! ☐ bylo naše heslo. Když to čas dovoloval brávala jsem s sebou k běžnému vybavení ešče starou kost, patku chleba a kus mrkve. Nesmějte se mi hergot! ☐ No a když se madame nedívala, tak jsem tyhle tři účastníky zájezdu někde pohodila a dělala, že je nevidim. Nebo jsem tu kozu s flekama nechala ve vestibulu a šla to pohodit před vchod. Někdy jsem k nim přidala i kus rohlíku, abychom to měli komplet, tu její sestavičku oblíbenou. A poté jsem jí to naservírovala tak, že jsme je jako náhodou potkali ☐ . Jednou tady, jednou támhle, tůhle a zase támhle.... No nic, nedělám si iluze, že se někam dohrabeme.

Ale. Tali byla ten předchozí podvečer taková trošku jiná, taková normální. A tak jsem pro to ráno chtěla bejt i dál s normálním psem. Nebo relativně normálním. Takže jsem vytáhla zpátky ten železnej košík, kterej jsem jí nedávala proto, aby si jednak mohla hrát s tenisákem i když má koš, páč přes ten měkkej si ho dokázala vzít a taky aby nebyla nebezpečná při psích hrátkách. V tomhle je ten koš můj nepřítel, nedovolí mi to, co potřebuju - natáhnout k sobě přes hru Tali co nejvíc a taky jí moci hrou odměňovat. Tak ale co, to pro tentokrát řešit nebudeme. Už při odchodu byla s Tali hodně rozumná debata, dokázala se ovládnout, nešaškovat jako pitomá a nepobíhat. Alebrž si za dveřma sednout a sedět. Což chápu, že se moc moc těší a je to těžký a z jejího pohledu hnusná buzerace, ale je to bohužel nutný. Žijeme v paneláku, kolem bytu chodí lidi do práce a poslední na co by měli náladu je rozjívenej velkej pes. A ač jindy musí být člověk při tom důrazný, dneska to šlo pěkně hned z první a jen tak mezi řečí. "No, kdyby Ti to tak vydrželo ty Kunhůto!" , říkala jsem si.

A říkala jsem si to i dole pod schodama, kde si nesedla šejdrem, aby poté mohla hned, hned

vyrazit, ale jako normální pes. U vchodových dveří obdržela ten koš a..... hele já nevim ešivá to nebyl sen jako, protože aniž bych cokoliv řekla, tak na pohodu, v klidu a VEDLE MĚ!! sešli oba psi schody. Ani jeden jedinej flek nezamířil tryskem do křoví. A šlo se pěkně NORMÁLNÍM KROKEM na louku. Kde se stala trochu nevídaná věc - když při odměňování vypadnul odměňované pamlsek z kušny na zem, tak se nesnažilo horlivě jak magor procpat to nějak tím košíkem k sobě, ale..... nadskočilo se nad tím a šlo se od toho. Na hraně louky se položil dotaz, zda se smí dolů a šlo se tam až s tím povolením. A štrachalo se to v rákosí ukázněně jen v naší blízkosti. Takže jsme si mohli v klidu s Rumíčkem hrát kopečkovou hru s balonkem. A přišlo se samo, ešivá něco nebude a když jsme pak s Rumíčkem zamířili v tichosti od potůčku pryč, stálo se a koukalo na nás. A poté co se ozvalo : "No pod' honem, ne?" se přišlo. A šlo se s námi. A nevypálilo se nahoru jak magor, aby se letělo za bufetem. Prostě se nahoru došlo. A šlo se zkoumat myšodurku k habrům. Pak se sice muselo běžet ke křovíčku bufetovému, ale na zavolání se přiběhlo.

A šlo se s námi s Rumíčkem. A šlo se podél hnusokřoví a došlo se domů. SPOLEČNĚ, BEZ JAKEJCHKOLIV NEPŘÍSTOJNOSTÍ. Jako já vím, že jsme ten večír před tím požívali alkohol. Ale tak špatně na tom nejsem, abych měla druhej den ráno halušky. Jen to nejsem schopná pochopit. Takže to radši nikomu ani říkat nebudu, protože jinak víte jak to chodí □ . Takže pššššt.